

Arrest

nr. 172 979 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 maart 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 maart 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 2 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 16 april 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Verzoeker diende op 27 mei 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 25 juni 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 1 augustus 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 10 september 2014 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.8. Op 24 september 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 12 februari 2015 (RvV 12 februari 2015, nr. 138 428).

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 19 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 september 2015 (RvV 8 september 2015, nr. 152 004)

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: I.(...) I.(...) A.(...) A.(...)”*

voornaam: Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14/01/2015.

Betrokkene deed meerdere aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9ter. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Egypte is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene heeft de nodige medicatie bij zich en heeft toegang tot een controle-arts.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14/01/2015.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem

afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een

gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 04/03/2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 19/12/2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/01/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 14/01/2015.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/09/2015 en betekend op 19/09/2015. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft op 02/04/2014 een medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16/04/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 22/04/2014.

Betrokkene heeft op 27/05/2014 een 2e medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25/06/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/07/2014.

Betrokkene heeft op 01/08/2014 een 3e medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/09/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 22/09/2014.

Betrokkene heeft op 24/09/2014 een 4e medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08/10/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 22/10/2014. Betrokkene ging op 20/11/2014 in beroep tegen deze beslissing, op 12/02/2015 werd dit beroep verworpen door de RVV.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Egypte is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene heeft de nodige medicatie bij zich en heeft toegang tot een controle-arts.

Betrokkene verklaart een vrouw te hebben in België (J.(...) M.(...) S.(...) H.(...) M.(...)). De echtgenote van de betrokkene vroeg op 18/03/2014 eveneens asiel aan in het Rijk, deze werd definitief verworpen op 08/09/2015. Ze kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met uitstel tot 26/09/2015. Zij verblijft dus ook illegaal op het grondgebied en zal samen met betrokkene worden verwijderd. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14/01/2015.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat eengedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 04/03/2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 19/12/2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/01/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 14/01/2015.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/09/2015 en betekend op 19/09/2015. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Egypte geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene heeft de nodige medicatie bij zich en heeft toegang tot een controle-arts.

Betrokkene verklaart een vrouw te hebben in België (J.(...) M.(...) S.(...) H.(...) M.(...)). De echtgenote van de betrokkene vroeg op 18/03/2014 eveneens asiel aan in het Rijk, deze werd definitief verworpen op 08/09/2015. Ze kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met uitstel tot 26/09/2015. Zij verblijft dus ook illegaal op het grondgebied en zal samen met betrokkene worden verwijderd. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.(...) C.(...) A.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Mariakerke en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel, de betrokkene, I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te/in de gevangenis te 127bis Steenokkerzeel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 43, § 1, eerste lid, Procedurereglement van de Raad bepaalt dat bij het aanvoeren van een uiterst dringende noodzakelijkheid, de verzoeker de feiten moet uiteenzetten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Artikel 39/82 § 4 tweede lid bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57. § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoeker is sinds 3 augustus 2016 van zijn vrijheid beroofd, en verblijft sindsdien onafgebroken in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 Vw., meer bepaald het gesloten repatriëringscentrum 127bis te 1820 STEENOKKERZEEL

Uit vaststaande rechtspraak van Uw Raad blijkt dat in een dergelijk geval het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed wordt (zie bv. RvV nr. 145 626 van 19 mei 2015).”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 augustus 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Eerste onderdeel; De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur door geen rekening te houden met de indiening van de aanvraag 9bis Vw. op 3 augustus 2016. waarvan de administratieve kost voorheen werd betaald op 2 augustus 2016 wat verwerende partij bekend was of moest zijn OP het ogenblik van het nemen van haar beslissing

De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, alinea 1 Vw. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...]"

Uit de letterlijke bewoording van artikel 7 Vw. blijkt bijgevolg dat er rekening moet gehouden worden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Artikel 74/13 Vw. verduidelijkt met welke internationale bepalingen rekening moet worden gehouden:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het zorgvuldigheidsbeginsel als behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010).

Echter, uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden dat verwerende partij in concreto een onderzoek heeft verricht naar het gezins- familie, en privéleven van verzoeker op basis van de informatie en de documenten waarover verwerende partij beschikte of moest beschikken.

De verwerende partij wijst enkel op het feit dat zijn echtgenote J.(...) M.(...) S.(...) H.(...) M.(...) tevens illegaal op het grondgebied verblijft en samen met verzoeker zal worden verwijderd.

Door expliciet enkel en alleen te wijzen op het feit dat de echtgenote van verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, is het duidelijk dat de verwerende partij met de navolgende andere elementen van het gezins- familie, en privéleven geen rekening heeft gehouden.

Verwerende partij heeft géén rekening gehouden met het indienen door verzoeker van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw., waarvan de administratieve kost reeds werd betaald op 2 augustus 2016 (stuk 1), waarna meteen deze laatste aanvraag-werd ingediend op 3 augustus 2016 [stuk 2).

Vooraleer verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op 3 augustus 2016, was zij aldus op de hoogte dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. door verzoeker werd of zou worden ingediend, minstens door de betaling van de administratieve kost op 2 augustus 2016 (stuk 1) en navolgend zeker op de hoogte door de indiening van deze laatste aanvraag op 3 augustus 2016 (stuk 2).

Deze laatste aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vw. verwees tevens uitdrukkelijk naar artikel 8 EVRM dat het recht op privé-, familie- en gezinsleven garandeert en haalde onder meer volgende samengevatte overwegingen aan:

"3.1.1. Artikel 8 EVRM

Verzoeker verblijft reeds meer dan drie jaar in BELGIË. Daar zijn vrouw hem op 17 maart 2014 vervoegd heeft en hij hier meerdere familieleden heeft wonen, heeft hij in BELGIË een volwaardig privé-, ge zins- en familieleven uitgebouwd, (stuk 5 en stuk 6)

Door zijn engagement in E. (...) en F. (...) en zijn positieve houding, om zich te integreren heeft hij in BELGIE veel vriendschappelijke relaties opgebouwd, (stuk 7, stuk 12 en stuk 13)

3.1.2. Werk

Verzoeker werkt sinds anderhalf jaar bij S. (...) te Oostende, (stuk 8 en stuk 9)

Verzoeker is een stipte en harde werknemer, waardoor zijn baas zeer tevreden is over hem.

Verzoeker heeft dus -werk, in de toekomst kan hij ook bij S. (...) blijven werken, waardoor hij een eigen inkomen heeft en zelf in het onderhoud van zijn vrouw en zichzelf kan voorzien. Hierdoor valt hij ook niet ten laste van de maatschappij.

zijn werk bij S. (...) helpt verzoeker om zich nog meer te integreren in onze maatschappij.

3.1.3. Integratie

Verzoeker volgde enthousiast Nederlandse lessen, waarbij hij schitterende resultaten behaalde, (stuk 10)

Hij kan tevens een attest voorleggen van zijn cursus maatschappelijke integratie, (stuk 11)

Hij is ondervoorzitter bij E. (...), waarvoor hij zich heel gedreven engageerd. Hij is tevens lid van F. (...).

Door zijn enthousiaste inzet voor de samenleving, kan hij rekenen op veel vriendschappelijke relaties.

Hij zet zich in voor de Belgische samenleving op een manier die maar weinig Belgen hem na doen. (stuk 7, stuk 12 en stuk 13)

Verwerende partij beschikte dus over deze informatie en documentatie of diende hiervan op de hoogte te zijn, minstens diende verwerende partij verder onderzoek te verrichten in de wetenschap van deze aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw en de voorafgaande betaling van de administratieve kost desbetreffend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107,624).

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijke gezins- en familieleven van verzoeker met zijn partner, vermits verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. waarvoor de administratieve kost werd betaald op 2 augustus 2016 (stuk 1) en die werd ingediend op 3 augustus 2016 (stuk 2).

Deze gegevens die verwerende partij bekend waren of moesten zijn of waarnaar verder onderzoek zich opdrong vooraleer het nemen, van de bestreden beslissing, zijn uitermate belangrijk in de afweging. Verwerende partij heeft geen enkele afweging dienaangaande gemaakt en geen enkel onderzoek gevoerd.

Minstens diende de verwerende partij deze gegevens in haar afweging mee te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit heeft de verwerende partij echter nagelaten. De verwerende partij maakt in haar beslissing niet de minste melding van deze gegevens, die - als ze in de afweging zouden meegenomen zijn - wellicht tot een andere beslissing zouden hebben kunnen geleid.

Door geen dergelijke afweging te maken schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel: Verwerende partij schendt de artikelen 7, 74/13, 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat de overheid onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezins- familie- en privéleven van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM is een inmenging in het gezins- familie, en privéleven weliswaar mogelijk, doch er dient een zorgvuldige afweging te worden gemaakt.

Bij het maken van de afweging tussen het gezins- familie, en privéleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker uit te wijzen, heeft verwerende partij enkel rekening gehouden met de illegale aanwezigheid van zijn echtgenote op het grondgebied en dat zij samen met verzoeker daarvan dient te worden verwijderd.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden mei de bovenstaande gegevens (hierboven vermeld In het eerste onderdeel) die haar bekend waren of moesten zijn op hef ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, of waarnaar zij verder onderzoek had moeten voeren.

Er is tevens geen enkele evenredigheidstoets gedaan.

Gezien die afweging op basis van deze voor verwerende partij bekende gegevens van verzoeker, afwezig is bij de motivering, is de beslissing evident niet redelijk en niet proportioneel.

Hierdoor heeft verwerende partij de artikelen 7, 74/13, 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.3.2.7. In zijn middel betwist verzoeker niet in het minst de feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (was) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”* waardoor in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

Voormelde vaststelling volstaat immers om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te schragen.

3.3.2.8. Volgens verzoeker werd echter door de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsmaatregel onvoldoende onderzoek verricht naar het gezins-, familie en privé-leven van verzoeker zoals voorzien in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het bijzonder werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door verzoeker op 3 augustus 2016 werd ingediend bij de burgemeester van de stad Oostende. Ter adstructie voegt verzoeker een afschrift toe van de betaling van de vereiste retributie en een kopie van de aangetekende zending (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

3.3.2.9. Verzoeker kan echter onmogelijk worden bijgetreden waar hij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid verwijt doordat met de inhoud van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 augustus 2016 geen rekening zou zijn gehouden. De Raad wijst erop dat de stukken waarop verzoeker zich baseert louter aantonen dat op 2 augustus een bedrag van 215 euro zou zijn overgeschreven en dat er op 3 augustus een aangetekend schrijven werd verzonden naar de burgemeester van de stad Oostende. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag, 3 augustus 2016, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf door het gemeentebestuur van Oostende reeds zou zijn overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen zou impliceren dat de feitelijke verblijfplaats van betrokkene reeds zou zijn gecontroleerd, zoals uiteengezet in de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S., 4 juli 2007). Verzoeker toont niet aan dat hij al in het bezit is van een attest van inontvangstname, wat erop zou kunnen wijzen dat zijn aanvraag wel degelijk in overweging werd genomen. Bijgevolg kan verzoeker er niet van uitgaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was van het feit dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, laat staan dat laatstgenoemde kennis kon hebben van de inhoud van zijn aanvraag en de erin aangehaalde elementen in verband met zijn privé- en gezinsleven in België. Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing een afweging had moeten maken in het licht van de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen.

3.3.2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste

plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

3.3.2.11. Verzoeker verwijst in zijn tweede middelonderdeel wederom naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 augustus 2016, maar hij stoffeert zijn middel niet met concrete bewijzen die een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België op overtuigende wijze aantonen.

3.3.2.12. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing volgende afweging teruggevonden kan worden met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker: *"Betrokkene verklaart een vrouw te hebben in België (J.(...) M.(...) S.(...) H.(...) M.(...)). De echtgenote van de betrokkene vroeg op 18/03/2014 eveneens asiel aan in het Rijk, deze werd definitief verworpen op 08/09/2015. Ze kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met uitstel tot 26/09/2015. Zij verblijft dus ook illegaal op het grondgebied en zal samen met betrokkene worden verwijderd. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM."* Verzoeker kan dus niet voorhouden dat er geen enkele evenredigheidstoets zou zijn gebeurd.

3.3.2.13. Wat het ingeroepen privé-leven betreft, merkt de Raad op dat verzoeker een aantal elementen aanhaalt inzake tewerkstelling en zijn engagement in het verenigingsleven. Aangezien deze elementen niet worden gestaafd met stukken en verzoeker niet aannemelijk maakt dat de elementen die verband houden met zijn privé-leven een positieve verplichting in het leven zouden roepen in hoofde van de Belgische overheid, kan er op dit punt geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker wordt bij opvolging van de bestreden beslissingen geraakt in zijn fundamentele rechten, gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Verzoeker verblijft reeds meer dan driejaar in BELGIË. Daar zijn echtgenote hem op 17 maart 2014 vervoegd heeft en hij hier meerdere familieleden heeft wonen, heeft hij in BELGIË een volwaardig privé-, gezins- en familieleven uitgebouwd, (stuk 2)

Door zijn engagement in E. (...) en F. (...) en zijn positieve houding om zich te integreren heeft verzoeker in BELGIË veel vriendschappelijke relaties opgebouwd, (stuk 2)

Verzoeker werkt sinds anderhalf jaar bij S. (...) te Oostende, (stuk 2)

Verzoeker is een stipte en harde werknemer, waardoor zijn baas zeer tevreden is over hem (stuk 2).

Verzoeker heeft dus werk, in de toekomst kan hij ook bij S. (...) blijven werken, waardoor hij een eigen inkomen heeft en zelf in het onderhoud van zijn vrouw en zichzelf kan voorzien (stuk 2).

Verzoeker volgde enthousiast Nederlandse lessen, waarbij hij schitterende resultaten behaalde, (stuk 2)

Hij kan tevens een attest voorleggen van zijn cursus maatschappelijke integratie, (stuk 2).

Hij is ondervoorzitter bij E. (...), waarvoor hij zich heel gedreven engageerd. Hij is tevens lid van FMDO.

Door zijn enthousiaste inzet voor de samenleving, kan hij rekenen op veel vriendschappelijke relaties.

Hij zet zich in voor de Belgische samenleving op een manier die maar weinig Belgen hem na doen. (stuk 2)

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod (stuk 4). De negatieve impact daarvan op de relatie van verzoeker met zijn echtgenote, zijn gezins- familie- en privéleven is evident, [zie ook RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013,246]

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal een negatieve impact hebben op zijn bestendinging, ontwikkeling en de organisatie van zijn gezins- familie- en privéleven.

Bovendien wordt een ernstig middel aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, meer bepaald artikel 8 EVRM, zodat overeenkomstig 39/82 § 2 Vreemdelingenwet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. Verzoeker baseert zich op zijn verblijf in België gedurende drie jaar, zijn engagementen in het verenigingsleven en zijn tewerkstelling en het gezinsleven met zijn echtgenote. Verzoeker brengt dit in verband met de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4.2.4. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker zijn engagement en zijn tewerkstelling niet heeft aangetoond, waardoor het beëindigen van deze activiteiten niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aanzien. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 augustus 2016, dient te worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld, met name dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen kennis kon hebben van de inhoud ervan. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekers verblijf in België afhankelijk was van zijn asielaanvraag en dat aan zijn legaal verblijf een einde kwam door toedoen van het arrest van de Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (RvV 8 september 2015, nr. 152 004). Verzoeker kan geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren uit het feit dat hij bepaalde bindingen heeft ontwikkeld in het gastland tijdens zijn precair verblijf. Tenslotte wijst de Raad erop dat

het middel waarbij de schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig werd bevonden, zodat er geen sprake is van een evident nadeel, zoals hierboven bedoeld.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN